

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S., a.s.**, so sídlom v B., proti povinnému **W., spol. s r.o.**, so sídlom v K., o **vymoženie 28.320,50 Sk (940,07 €) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. Er 803/2001, Ex 464/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2008 sp. zn. 3 CoE 79/2008, takto

rozhodol:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice – okolie uznesením z 12. marca 2008 č.k. Er 803/2001-16, Ex 464/2001 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M. trovy exekúcie v sume 433,- Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok; ďalej len „zákon“), keďže zastavenie exekúcie navrhol oprávnený. Pri rozhodovaní o výške trov exekúcie sa riadil § 235 ods. 2 zákona v spojení s § 203, § 200, § 197 a § 166 zákona v znení do 31. januára 2002, v spojení s § 14, § 15 a § 22 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“). Po preskúmaní vyčíslenia trov exekúcie predloženého súdnym exekútorom rozhodol tak, že exekútorovi nepriznal odmenu podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky (odmena určená podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu, odmeňovaná za každú aj začatú

hodinu sumou 200,- Sk), pretože dospel k záveru, že ani jeden z exekútorom uplatnených úkonov (zaevidovanie návrhu, spracovanie žiadosti o udelenie poverenia, spracovanie upovedomení o začatí exekúcie, vypracovanie správy oprávnenému, vrátenie poverenia a ukončenie spisu, archív) nie je možné posúdiť ako účelne vynaložený na exekúciu. Úkony vypracovanie správy oprávnenému, vrátenie poverenia a ukončenie spisu, archív, zaevidovanie návrhu, posúdil ako administratívne práce vykonávané v súvislosti s exekučnou činnosťou. Ohľadom úkonov spracovane žiadosti o udelenie poverenia a spracovanie upovedomení o začatí exekúcie usúdil, že za tieto neprináleží exekútorovi odmena podľa § 14 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 2 vyhlášky, pretože sú odmeňované podľa § 14 ods. 1 písm. b/ a ods. 3 v spojení s § 15 ods. 1 vyhlášky (odmena určená paušálnou sumou 100,- Sk za jednotlivé úkony uvedené v § 15 ods. 1 vyhlášky) a v opačnom prípade by došlo k duplicitnému priznaniu odmeny za jednu činnosť exekútora. Odmenu za tieto úkony priznal len v zmysle § 14 ods. 1 písm. b/ a ods. 3 v spojení s § 15 ods. 1 vyhlášky, a to vo výške spolu 200,- Sk. Náhradu hotových výdavkov (§ 22 vyhlášky) priznal vo výške 195,- Sk s tým, že neuznal výdavky za drobný kancelársky materiál, ktoré sú podľa jeho názoru súčasťou odmeny exekútora v zmysle § 25 vyhlášky, a tiež neuznal uplatnený výdavok za telekomunikačné poplatky, pretože tieto neboli exekútorom preukázané a ani z obsahu spisu súd žiaden telefonický hovor nezistil. Keďže súdny exekútor preukázal, že je registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty, súd jeho odmenu zvýšil o 19 % DPH v sume 38,- Sk.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 25. septembra 2008 sp. zn. 3 CoE 79/2008 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách exekúcie tak, že zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. K. M., Exekútorský úrad K., trovy exekúcie v sume 671,- Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Súdnemu exekútorovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Pri nepriznaní hotových výdavkov vo výške 50,- Sk za telekomunikačné poplatky, poukázal na skutočnosť, že súdny exekútor nespochybnil, že zo spisu žiaden telefonický hovor nevyplýva. Vo vzťahu k výdavku vo výške 50,- Sk za výdavky za drobný režijný kancelársky materiál, dospel k zhodnému právnomu názoru, že táto náhrada je zahrnutá v odmene exekútora. Odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že ani jeden z uvedených výdavkov nie je podľa platnej právnej úpravy možné oceňovať paušálnou sumou. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa na aplikáciu § 14 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 vyhlášky a § 14 ods. 1 písm. b/ a ods. 3 v spojení s § 15 ods. 1 vyhlášky tak, že nie je prípustné priznať súdnemu exekútorovi

odmenu za jeden a ten istý úkon aj podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky a aj podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky. Slovné spojenie „získanie poverenia na vykonanie exekúcie“ (§ 15 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) v sebe zahŕňa aj vyhotovenie a podanie žiadosti o udelenie poverenia na súd, a tak je to aj v prípade „doručenia upovedomenia o začatí exekúcie“, ktoré zahŕňa aj spracovanie upovedomenia o začatí exekúcie. Za tieto úkony teda exekútorovi patrí odmena podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky vo výške 2 x 100,- Sk, t.j. 200,- Sk. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí ohľadom posudzovania úkonov zaevidovanie návrhu na vykonanie exekúcie a vrátenie poverenia, ukončenie spisu, odblokovanie účtu a archív v zmysle § 25 vyhlášky ako administratívnych prác vykonávaných v súvislosti s exekučnou činnosťou. Konštatoval však, že súd prvého stupňa neodôvodnene nepriznal súdnemu exekútorovi odmenu za úkony spracovania oznámenia o stave exekučného konania a návrh na zastavenie exekúcie, ktoré odvolací súd považoval za účelné. Vytkol ale nesprávnosť postupu súdneho exekútora pri vyčísľovaní odmeny za tieto úkony, keď si za každý z nich uplatnil po 200,- Sk, hoci niektoré z nich trvali menej. Časová odmena podľa § 14 písm. a/ vyhlášky sa priznáva za čas vynaložený na exekúciu ako celok, časy vynaložené na jednotlivé úkony je preto potrebné zrátať. Súdny exekútor si uplatnil odmenu za spracovanie oznámenia o stave exekučného konania v trvaní 20 minút a odmenu za spracovanie návrhu na zastavenie exekúcie v trvaní jednej hodiny, pričom odvolací súd za primeranú dobu na spracovanie takéhoto návrhu uznal 30 minút. Za primeraný čas na spracovanie uvedených úkonov preto odvolací súd považoval čas v trvaní 50 minút, a teda súdnemu exekútorovi za ne priznal odmenu vo výške 200,- Sk. Pokiaľ ide o daň z pridanej hodnoty, ktorú si súdny exekútor uplatnil vo výške 266,- Sk, odvolací súd mu s poukazom na § 196 veta druhá zákona priznal daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % z odmeny (400,- Sk), t.j. v sume 76,- Sk. Celkovo tak súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov exekúcie vo výške 671,- Sk.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý ho žiadal zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, a to tým, že mu nepriznal odmenu podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky za úkony, za ktoré mu patrila, určil kratší čas trvania úkonov než uviedol exekútor a tieto úkony sčítal, ako aj tým, že nepriznal náhrady hotových výdavkov za kancelársky materiál. Poukázal tiež na zmätočnosť odôvodnenia, keď na jednej strane súd nepriznal odmenu za úkony exekučnej činnosti (priamo predpísané právnymi predpismi)

s odôvodnením, že ide o administratívne práce a na druhej strane odmieta priznať náhradu kancelárskeho materiálu, lebo je súčasťou odmeny, ktorú však nepriznal.

Oprávnený a ani povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.), a to bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách exekúcie, ktoré sú osobitnou formou trov konania. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd rozhodol uznesením, prípustnosť dovolania sa posudzuje podľa ustanovení § 239 a § 237 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom,

o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a *o trovách konania*, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, nie je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné, hoci ide o zmeňujúce uznesenie.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., v zmysle ktorého je dovolací súd povinný vždy skúmať, či konanie pred odvolacím, resp. aj prvostupňovým súdom nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 O.s.p., skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Dovolací súd však existenciu niektorej z vyššie uvedených väd v konaní nezistil.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania súdneho exekútora proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola dovolacím súdom účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie

povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Martin Vladi k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: